

Sygn. akt. IV Ka 1053/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Lessnau-Sieradzka

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Scheffs

przy udziale oskarżyciela -----

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 roku

sprawy **M. M.**

obwinionego z art. 86§1 k.w. w zw. z art. 17 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez apelacja obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 4 września 2013 roku sygn. akt XIV W 4560/11

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie umarza; kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa;

IV Ka 1053/13

UZASADNIENIE

M. M. został obwiniony o to, że w dniu 7 września 2011 roku około godziny 17.00 w B. na skrzyżowaniu ulicy (...) a M. kierując pojazdem marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) podczas włączania się do ruchu wykonując manewr cofania z pobocza na jezdnię ulicy (...) nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wykonującemu manewr skrętu w lewo z ulicy (...) w ulicę (...) w wyniku czego doprowadził do zdarzenia drogowego tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w. w związku z art. 17 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym.

Wyrokiem z dnia 4 września 2013 roku wydanym w sprawie sygn. akt XIV W 4560/11 Sąd Rejonowy w Bydgoszczy uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. w związku z art. 17 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym i na podstawie art. 86 §1 k.w. wymierzył mu karę 300 złotych grzywny. Wyrok zawiera również rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca obwinionego. Zaskarżył on wyrok w całości na korzyść obwinionego.

Obrońca zarzucił sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazał, iż to obwiniony M. M. doprowadził do zdarzenia drogowego oraz obrazę przepisów postępowania w szczególności art. 4, art. 5§2, art. 7 k.p.k., art. 175 §2 k.p.k. oraz art. 377 §3 k.p.k. a contrario, które to uchybienia mogły mieć wpływ na treść orzeczenia.

Podnosząc te zarzuty obrońca obwinionego wniósł o uniewinnienie obwinionego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Orzekanie w przedmiocie procesu jest dopuszczalne, jeżeli spełnione są pewne warunki procesowe pozwalające na przeprowadzenie postępowania karnego. Te stany (sytuacje), z którymi prawo postępowania w sprawach o wykroczenia łączy dopuszczalność albo niedopuszczalność postępowania, zwykle nazywa się przesłankami procesowymi. Stanowiące negatywną przesłankę procesową przedawnienie karalności podlega badaniu przez sąd odwoławczy niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 kwietnia 2012 r., III KK 38/12, LEX nr 1162702).

Wniesiona przez obrońcę obwinionego apelacja – wywołując postępowanie odwoławcze, a w jego ramach instancyjną kontrolę zaskarżonego wyroku – musiała prowadzić ostatecznie do uchylenia tego wyroku (niezależnie od pierwotnie podniesionych zarzutów, granic zaskarżenia oraz wpływu uchybienia na treść wyroku) i umorzenia postępowania z uwagi na przedawnienie orzekania. Zgodnie z art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli zaś w tym okresie wszczęto postępowanie, a tak stało się w przedmiotowej sprawie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Do popełnienia zarzucanego obwinionemu czynu dojsć miało w dniu 7 września 2011 r. Nastąpił już zatem upływ także dwuletniego terminu przedawnienia. Wprawdzie art. 45 § 2 k.w. stanowi, że w razie uchylenia prawomocnego rozstrzygnięcia, przedawnienie biegnie od daty tego uchylenia, ale przepis ten rozumiany jest tak, że przedawnienie biegnie na nowo jedynie w sytuacji, w której do upływu terminu przedawnienia nie doszło w chwili uchylenia prawomocnego wyroku (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2002 r., I KZP 15/02, OSNKW z 2002 r., z. 7-8, poz. 49).

W tym stanie rzeczy, obok uchylenia zapadłego w sprawie wyroku, uzasadnionym było, zgodnie z dyspozycją art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w., umorzenie postępowania w sprawie, wobec upływu terminu przedawnienia orzekania.

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art.119 k.p.w. w zw. z art.636 k.p.k.